

**ODVJETNIČKO DRUŠTVO
VIŠIĆ&VIŠIĆ**

MAG.IUR. MARKO VIŠIĆ
MAG.IUR. IVA VIŠIĆ

541

OPĆINSKI SUD U SPLITU

za

NADLEŽNI ŽUPANIJSKI SUD

K-984/2019

OKRIVLJENICA: VESNA ŠODAN iz Kaštel Lukšića, Janka Rodina 17, OIB: 05856336212.

OŠTEĆENIK: VILI BAŠIĆ iz Kaštel Štafilića, Poparićeva 3, OIB: 23556120256 zastupan po odvjetnicima u odvjetničkom društvu Višić & Višić d.o.o. iz Splita

ŽALBA OŠTEĆENIKA

- protiv Presude Općinskog suda u Splitu, broj: K-984/2019 od 08. rujna 2025.g., u kaznenom predmetu zbog kaznenog djela iz čl. 224. st. 4. u svezi. st. 1. KZ-a.

Punomoćnik oštećenog Vilia Bašića je primio Presudu naslovnog suda od 08. rujna 2025.g., kojom se okrivljenica Vesna Šodan temeljem članka 224. stavak 1. KZ/97, osuđuje zbog kaznenog djela iz čl. 224. st.4. u svezi st. 1. KZ/97 opisanog u točki 1., na kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine, nakon čega joj se prema čl. 56 KZ/97 izrekla uvjetna osuda čime joj se kazna zatvora od 1 (jedne) godine na koju je osuđena neće izvršiti ako okrivljena u vremenu provjeravanja od 2 (dvije) godine po pravomoćnosti ove presude ne počini neko novo kazneno djelo.

Punomoćnik oštećenog ovim putem izjavljuje žalbu protiv navedene presude, i to na odluku o kazni, u skladu sa odredbama ZKP-a, s obzirom sud nije pravilno odmjerio kaznu s obzirom na okolnosti koje utječu na to da kazna bude veća.

Sud prvog stupnja pravilno je utvrdio činjenično stanje te okrivljenicu proglasio krivom zbog počinjenja kaznenog djela prijevare, pri čemu je utvrdio da je okrivljenica lažnim prikazivanjem činjenica dovela oštećenika u zabludu te ga navela da na štetu svoje imovine učini određene radnje,

uslijed čega je za sebe pribavila protupravnu imovinsku korist.

Međutim, iako je sud pravilno utvrdio postojanje svih bitnih obilježja kaznenog djela te izrekao uvjetnu osudu, odluka o kaznenoj sankciji ostala je nepotpuna jer sud nije primijenio zakonsku mogućnost određivanja posebne obveze okrivljenici da oštećeniku vrati protupravno pribavljenu imovinsku korist.

Naime, sud je okrivljenici izrekao uvjetnu osudu kojom je određeno da se kazna zatvora u trajanju od jedne godine neće izvršiti ukoliko okrivljenica u roku provjeravanja od dvije godine ne počini novo kazneno djelo. Time je sud primijenio institut uvjetne osude kao blaže kaznenopravne sankcije, ocjenjujući da se svrha kažnjavanja može postići i bez izvršenja kazne zatvora. Međutim, pritom sud nije odredio dodatni uvjet koji zakon izričito predviđa, a koji se odnosi na **obvezu osuđenika da u određenom roku ispuni određenu dužnost**, osobito onu koja se odnosi na naknadu štete ili vraćanje protupravno pribavljene imovinske koristi.

Iz utvrđenog činjeničnog stanja nedvojbeno proizlazi da je okrivljenica počinjenjem kaznenog djela prijevare pribavila imovinsku korist u iznosu od 27.000,00 EUR, a na štetu oštećenika Vilija Bašića. Također proizlazi da navedeni iznos do dana donošenja presude nije vraćen oštećeniku. Upravo ta okolnost predstavlja jednu od ključnih posljedica kaznenog djela, budući da se radi o imovinskoj šteti koja je izravna posljedica protupravnog postupanja okrivljenice.

U takvim okolnostima, određivanje dodatnog uvjeta u okviru uvjetne osude kojim bi se okrivljenicu obvezalo da u određenom roku vrati oštećeniku protupravno pribavljeni iznos predstavljalo bi logičnu i zakonitu dopunu izrečene kaznenopravne sankcije. Time bi se osiguralo da se kroz institut uvjetne osude ne ostvari samo preventivna funkcija kaznenog prava, već i **funkcija otklanjanja posljedica kaznenog djela**.

Svrha uvjetne osude nije samo u tome da se počinitelja upozori na neprihvatljivost njegovog ponašanja i odvraća od počinjenja novih kaznenih djela, već i u tome da se kroz razdoblje provjeravanja potakne počinitelja na odgovorno ponašanje i poštivanje pravnog poretka. Upravo zbog toga zakon predviđa mogućnost određivanja posebnih obveza koje osuđenik mora ispuniti tijekom razdoblja provjeravanja, a među kojima je osobito značajna obveza naknade štete ili vraćanja protupravno pribavljene imovinske koristi.

U konkretnom slučaju sud prvog stupnja takvu mogućnost nije iskoristio, iako je za to postojala jasna činjenična i pravna osnova. Naime, šteta koju je oštećenik pretrpio jasno je utvrđena i iznosi 27.000,00 eura, a ista je izravna posljedica kaznenog djela za koje je okrivljenica proglašena krivom. Stoga nema nikakve zapreke da se upravo u okviru uvjetne osude odredi i dodatni uvjet koji bi okrivljenicu obvezao da u određenom roku vrati navedeni iznos oštećeniku.

Izostanak takvog uvjeta dovodi do situacije u kojoj okrivljenica, iako proglašena krivom za kazneno djelo kojim je pribavila znatnu imovinsku korist, nije obvezana poduzeti nikakvu konkretnu radnju radi otklanjanja posljedica vlastitog protupravnog postupanja. Time izrečena uvjetna osuda ostaje ograničena isključivo na zahtjev da okrivljenica ubuduće ne počini novo kazneno djelo, dok pitanje otklanjanja štetnih posljedica kaznenog djela ostaje u potpunosti izvan dosega izrečene kaznenopravne sankcije.

Takav pristup nije u potpunosti u skladu sa svrhom kaznenog prava niti s načelima pravičnosti. Naime, kaznenopravna reakcija u predmetima imovinskih kaznenih djela, osobito onih u kojima je počinitelj pribavio znatnu imovinsku korist na štetu druge osobe, **mora uzeti u obzir i potrebu da se počinitelja potakne na vraćanje tako pribavljene koristi**. U protivnom, počinitelj kaznenog djela ostaje u posjedu protupravno stečene imovine, dok je oštećenik prisiljen ostvarivati svoja

prava u zasebnom parničnom postupku.

Treba naglasiti da bi određivanje dodatnog uvjeta vraćanja novčanog iznosa bilo u potpunosti razmjerno izrečenoj sankciji. Sud je već ocijenio da okolnosti konkretnog slučaja opravdavaju izricanje uvjetne osude, odnosno da nije nužno izvršenje kazne zatvora kako bi se postigla svrha kažnjavanja. Upravo u takvim situacijama zakon omogućuje sudu da kroz određivanje posebnih obveza osigura da osuđenik tijekom razdoblja provjeravanja pokaže spremnost na otklanjanje posljedica kaznenog djela i poštivanje pravnog poretka.

Određivanjem obveze vraćanja iznosa od 27.000,00 EUR u određenom roku sud bi postigao višestruke ciljeve kaznenog prava. S jedne strane, time bi se oštećeniku omogućilo ostvarivanje njegove osnovne imovinske zaštite u okviru kaznenog postupka. S druge strane, takav bi uvjet predstavljao snažan poticaj okrivljenici da preuzme odgovornost za svoje postupke i kroz ispunjenje navedene obveze pokaže stvarnu spremnost na zakonito ponašanje.

Suprotno tome, izostanak takvog uvjeta dovodi do situacije u kojoj uvjetna osuda nema stvarni utjecaj na otklanjanje posljedica kaznenog djela. Okrivljenica je u takvom slučaju obvezana jedino suzdržati se od počinjenja novih kaznenih djela, dok pitanje vraćanja protupravno pribavljene imovinske koristi ostaje potpuno otvoreno.

Stoga se može zaključiti da je sud prvog stupnja, iako pravilno utvrdio činjenično stanje i primijenio kaznenopravne odredbe u pogledu krivnje okrivljenice, propustio u potpunosti iskoristiti zakonske mogućnosti prilikom odlučivanja o kaznenoj sankciji. Izrečena uvjetna osuda trebala je biti dopunjena dodatnim uvjetom kojim bi se okrivljenicu obvezalo da u određenom roku vrati oštećeniku iznos koji je kaznenim djelom pribavila.

Takva odluka bila bi u potpunosti u skladu sa svrhom uvjetne osude, načelom pravičnosti te potrebom zaštite prava i interesa oštećenika, a ujedno bi predstavljala primjeren i razmjeran način ostvarivanja svrhe kažnjavanja u konkretnom slučaju.

Sukladno svemu navedenom, predlaže se drugostupanjskom sudu da pobijanu presudu potpuno ili djelomično ukine ili preinači u odluci o kazni.

U Splitu, 16. ožujka 2026.g.

Punomoćnik oštećenika